

Ezt a tapasztalatomat azóta sokszor hasznosítottam. Évekkel ezelőtt például egy közeli hozzátartómat operálni kellett. Gennyes vakbélgyulladásra volt rázóhideggel, hashártyagyulladásra lépett föl. Éjjel magam vittem be a kórházba. Tüstént lefektettem a műtőasztalra. Borzasztó állapotban volt. De én is. Rajta azal segítettem, hogy átadtam a sebésznek, magamon pedig azzal, hogy a műtétet végignéztem. A sebész eleinte nem akart ebbe belemenni. Csak később engedett, elnéző mosollyal. Nyilván azt gondolta, hogy kegyetlenkedő vérimádó vagyok, akinek a szenvedés látása beteges kéjt okoz. Mennyire tévedett. Én ezzel a szörnyűséggel egy másik, nagyobb szörnyűséget hűtöttem. Mert szörnyű volt az, amikor a beteget elaltatták és nyögött és úgy rőfögött, mint a disznó, és a hasa hatalmasan fölpuffadt, de a műtét elképzelése, ott künn a kórházi folyosón, még szörnyűbb lett volna.

Így van ez, barátaim. És ez a jó. A halálban sem az a borzasztó, hogy meghalunk, hanem hogy ezt tudjuk és elképzeljük.

